

Οι Χούγκα, η Ούγκα κι ο ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

Σάντρα Ελευθερίου

Είναι βέβαιο, πως αν ρωτήσετε κάποιον επιστήμονα, θα σας πει πως άνθρωποι και δεινόσαυροι ποτέ μα ποτέ δεν συνυπήρξαν, σε κανένα σημείο της ιστορίας. Εκτός βέβαια της δικής μου, αυτής που τώρα θα σας αφηγηθώ. Κι έχετε τον λόγο μου, ως έντιμου συγγραφέα και παραμυθά, πως είναι πέρα για πέρα αληθινή.

Πριν χρόνια πολλά λοιπόν, τόσα πολλά που κι εκατό χέρια με χίλια δάκτυλα να είχα πάλι δεν θα μπορούσα να υπολογίσω, ζούσε στη γη μία και μοναδική οικογένεια: η οικογένεια Χούγκα. Μη γελιέστε όμως απ' το «μία και μοναδική», γιατί ναι μεν ήταν μια οικογένεια, αλλά τεράστια. Γονείς, παιδιά, παππούδες, γιαγιάδες, θείοι, θείες, ανίψια... ζούσανε όλοι μαζί, φύρδην μίγδην σε μια σπηλιά. Τώρα και το «ζούσανε σε μια σπηλιά» πάλι απόλυτα αληθές δεν είναι... Οι άντρες περνούσαν όλη τη μέρα έξω, στο κυνήγι. Τα παιδιά έξω έπαιζαν, κοντά στους βάλτους με τα βατράχια. Και οι γυναίκες, έξω κι αυτές, μια στο ψάρεμα και μια στο φύτεμα. Πάντως τα βράδια, όντως μαζεύονταν όλοι μαζί στη σπηλιά. Κι έτσι κυλούσαν ήσυχα οι μέρες για την οικογένεια Χούγκα, απ' την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου έξω και το βράδυ μέσα στη σπηλιά.

Να όμως που κάποια στιγμή, συνέβη το αδιανόητο... Γιατί ενώ όλοι, μα όλοι οι άλλοι δεινόσαυροι είχαν αφανιστεί απ' το πρόσωπο της γης, εμφανίστηκε από το πουθενά ο πιο φοβερός και τρομερός δεινόσαυρος! Ένας ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ δεινόσαυρος με το όνομα Κοβιτόσαυρος. Κι όσο τρομακτικό ακούγεται το όνομά του, τόσο κι άλλο τόσο τρομακτικός ήταν κι ο ίδιος.

Τι να κάνει η οικογένεια Χούγκα για να γλυτώσει; «Πιο καλά μέσα» είπε η γιαγιά Ούγκα, που τα χρόνια της ήταν ίσαμε δέκα φορές όλα τα δάκτυλά σας μαζί. Κι οι υπόλοιποι συμφώνησαν.

Την πρώτη μέρα στριμώχτηκαν ο ένας πάνω στον άλλο, στην πιο σκοτεινή γωνιά της σπηλιάς. Μετά τρεις ανατολές δεν άντεξαν το ποδοπάτημα, το σκούνημα και το ζούληγμα και τράβηξαν ο καθένας στη δική του γωνιά. Κι όταν πέρασαν ακόμη τρεις ανατολές, οι Χούγκα ένιωσαν την ανάγκη να θυμηθούν και να μοιραστούν τις αναμνήσεις τους απ' την ζωή έξω. Οι άντρες ζωγράρισαν στους τοίχους της σπηλιάς σκηνές απ' το κυνήγι, οι γυναίκες σκηνές απ' το ψάρεμα

και τα παιδιά μούντζες, γιατί δεν ήξεραν ακόμη να ζωγραφίζουν. Όταν η σπηλιά γέμισε εικόνες και χιλιοστό δεν έμεινε χωρίς ζώο, ψάρι, ή μούντζα, άρχισαν τις αφηγήσεις. Οι γέροι έλεγαν ιστορίες, οι νέοι άκουγαν. Κάποιος σκέφτηκε να ντύσει τις ιστορίες με μουσική, ένας άλλος με χορό. Και για να μην σας τα πολυλογώ, στον καιρό της σπηλιάς δημιουργήθηκε η πρώτη χορωδία, το πρώτο μιούζικαλ και πολύ αργότερα, το πρώτο ντοκιμαντέρ με θέμα τη ζωή στη σπηλιά, κάτι που σε πολλούς φάνηκε περιττό.

Αν και κανένας τους δεν τολμούσε να το παραδεχτεί, οι Χούγκα περνούσαν τόσο καλά που ελάχιστα πλέον τους έλειπε η ανατολή κι ο έξω κόσμος. Μα, πάνω που συνήθισαν την σπηλιά τους, να σου η γιαγιά Ούγκα πάνω στον ψηλό βράχο να φωνάζει:

«Παιδιά μου και παιδιά των παιδιών μου! Όταν χρειάστηκε να κλειστούμε στη σπηλιά το κάναμε. Τώρα, ήρθε η ώρα να βγούμε!»

«Μα, πώς;» ρώτησαν όλοι, άλλοι ενθουσιασμένοι κι άλλοι τρομοκρατημένοι.

«Αυτό, αφήστε το σε μένα... Θα φτιάξω μια σκόνη μαγική, που θα εξαφανίσει το τέρας! Εσείς, άντρες, να μου φέρετε μια πυροκόκκινη τούφα από μαμούθ. Γυναίκες, από εσάς θέλω δώδεκα χρυσά λέπια ψαριού κι ένα ψαροκόκαλο. Κι εσείς παιδάκια μου, να μου φέρετε τρεις κούπες πράσινη λάσπη απ' τον βάλτο.»

Δειλία, δεν έπαιρνε η κατάσταση. Όλοι φοβόντουσαν, μα όλοι έκαναν αυτό που η γιαγιά Ούγκα διέταξε και μέχρι να βουτήξει ο ήλιος στα βουνά και να ξανασηκωθεί, όλοι είχαν επιστρέψει στη σπηλιά, ο καθένας μ' αυτό που του ζητήθηκε. Και πριν ξαναβουτήξει ο ήλιος, η γιαγιά Ούγκα ένιωθε πανέτοιμη να αντιμετωπίσει από μόνη της το θηρίο.

Οι Χούγκα γνώριζαν καλά πως κάθε μέρα ο Κοβιτόσαυρος έχωνε τη μούρη του στην είσοδο της σπηλιάς για να τους μυριστεί, μα επειδή το καταλάβαινε κι ίδιος πως να μπει μέσα δεν μπορούσε, έφευγε για να κυνηγήσει αλλού.

Απ' το χάραμα στεκόταν η γιαγιά Ούγκα και τον περίμενε. Και πάνω που τα γόνατά της πήγαν να λυγίσουν απ' την ορθοστασία, να σου το δεξί ρουθούνι του Κοβιτόσαυρου κολλημένο στην είσοδο της σπηλιάς. Το ρουθούνι άνοιξε πλατιά τραβώντας μια εισπνοή, μετά μια δεύτερη και στην τρίτη η γιαγιά Ούγκα έριξε την μαγική σκόνη. «Αψού!» έκανε με μιας ο Κοβιτόσαυρος

τραντάζοντας τη σπηλιά και σαστισμένος το βале στα πόδια. Όλοι πανηγύρισαν, εκτός απ' τη γιαγιά Ούγκα. «Χμμ... Αυτό δεν το υπολόγισα...» μουρμούρισε σκεπτική.

Βλέπετε, με το που φταρνίστηκε ο Κοβιτόσαυρος, ελάχιστη απ' τη μαγική σκόνη έμεινε στο ρουθούνι του. Κι αντί να μικρύνει με μιας και να εξαφανιστεί, μικραίνει σιγά-σιγά, για τόσα χρόνια που και εκατό χέρια με χίλια δάκτυλα να είχα, πάλι δεν θα μπορούσα να υπολογίσω. Για να καταλάβετε, μέχρι και σήμερα ακόμη μικραίνει...

Αντίθετα από τον Κοβιτόσαυρο, η οικογένεια Χούγκα μεγάλωσε τόσο που πλέον δεν χωρούσε σε μια σπηλιά. Απλώθηκε, έφτιαξε οικισμούς, χωριά, πόλεις. Ο Κοβιτόσαυρος έκανε αραιά και πού την εμφάνισή του, μα οι Χούγκα γνώριζαν πια πως έπρεπε να κρυφτούν για λίγο στα σπίτια τους και να είναι υπομονετικοί.

Έτσι τώρα κι εμείς, οι απόγονοι των Χούγκα, ξέρουμε πως όταν κάνει την εμφάνισή του ο Κοβιτόσαυρος, καλά κάνουμε να κλειστούμε στα σπίτια μας. Είναι βέβαια πλέον τόσο μικρούλης που δε φαίνεται γι' αυτό τον και τον λέμε απλά Κόβιτ, αλλά όλοι γνωρίζουμε πόσο επικίνδυνος μπορεί να γίνει. Άλλωστε, όπως έλεγε κι η σοφή γιαγιά Ούγκα, «πιο καλά μέσα»!